

Neděle 7. dubna 5. neděle postní	7.30 mše sv. v Borohrádku – následuje Křížová cesta 8.45 mše sv. v Horním Jelení 9.40 modlitba Křížové cesty v Radhošti 10.00 mše sv. v Radhošti 15.00 mše sv. v Šachově 17.00 modlitba Křížové cesty v Horním Jelení - ženy
Pondělí 8. dubna	10.00 mše sv. v DD v Borohrádku 14.00 mše sv. v Simeonu
Úterý 9. dubna	
Středa 10. dubna	
Čtvrtek 11. dubna Sv. Stanislava, biskupa a mučedníka	
Pátek 12. dubna	17.35 modlitba Křížové cesty v Horním Jelení 18.00 mše sv. v Horním Jelení
Sobota 13. dubna Sv. Martina I., papeže a mučedníka	8.00 mše sv. v Horním Jelení 11.00 křestní obřady v Borohrádku 16.00 mše sv. v Zámrsku s nedělní platností
Neděle 14. dubna Květná neděle Sbírka na pastorační aktivity v diecézi	7.30 mše sv. v Borohrádku – následuje Křížová cesta 8.45 mše sv. v Horním Jelení 9.40 modlitba Křížové cesty v Radhošti 10.00 mše sv. v Radhošti 16.00 modlitba Křížové cesty v Horním Jelení - rodiny

! 20 minut před každou mší sv. – příležitost ke svátosti smíření !

„Pýcha změnila anděle na ďáblý; pokora dělá z člověka anděla.“

(sv. Augustin)

Sbírka v kostele 31.3.2019:

Horní Jelení 950,- Kč
Radhošť 1020,-Kč
Borohrádek 1620,- Kč
Šachov -,-Kč

Vraťme svátosti smíření místo, které jí náleží

Homilie papeže Františka při kající bohoslužbě v Bazilice sv. Petra

„Zůstaly jenom ty dvě: nešťastnice a milosrdenství“ (In Joh 33,5). Těmito slovy rámuje sv. Augustin vyvrcholení evangelního úryvku, který jsme právě vyslechli. Odešli všichni, kdo chtěli ženu kamenovat nebo obviňovat Ježíše z nedodržování zákona. Odešli, nic dalšího je nezajímalo. Ježíš však setrval. Setrval, protože zůstalo to, co je v jeho očích vzácné: ona žena, ona osoba. Hříšník u Něho předchází hřích. Já, ty, každý z nás máme v Božím srdci přednější místo, přednější než chyby, pravidla, soudy a naše pády. Prosme o milost hledět pohledem podobným Ježíšovu, prosme, abychom měli křesťansky rozvržený život, kde dříve než hřích s láskou vidíme hříšníka, dříve než chybu chybuujícího a člověka dříve než jeho příběh.

„Zůstaly jenom ty dvě: nešťastnice a milosrdenství.“ Pro Ježíše nepředstavuje ona žena přistižená při cizoložství paragraf zákona, nýbrž konkrétní situaci, do níž lze vstoupit. Proto s ní zůstane na místě, setráváje téměř stále v tichosti. Přitom však učiní dvě tajemná gesta: píše prstem v zemi (*Jan 8,6.8.*). Nevím, co napsal, a možná to není tím nejdůležitějším: pozornost evangelia se totiž zaměřuje na skutečnost, že Pán píše. Na mysl přichází epizoda na Sinaji, když Bůh psal svým prstem desky zákona (*srov. Ez 31,18*), právě jako Ježíš v této chvíli. Následně Bůh skrze proroky přislíbil, že nebude již psát na kamenné desky, nýbrž přímo do srdcí (*srov. Jer 31,33*), na desky našich srdcí (*srov. 2 Cor 3,3*). V Ježíši, vtěleném Božím milosrdenstvím, nastal čas psát do lidského srdce, dát naději jisté lidské mizérii; nepředepisovat ani tak vnější zákony, které často zanechávají Boha a člověka daleko od sebe, nýbrž zákon Ducha, který vstupuje do srdce a osvobozuje ho. Právě to se stane této ženě, která se setká s Ježíšem a vrátí se k životu. A jde, aby již více nehřešila (*srov. Jan 8,11*). Je to Ježíš, kdo nás silou Ducha svatého osvobozuje od zla, které máme uvnitř, od hříchu, kterému zákon mohl bránit, avšak nikoli odstranit.

A přece zlo je silné, má svůdnou moc, přitahuje a okouzluje. K tomu, aby nás přestalo lákat, nestačí naše úsilí, je zapotřebí větší lásky. Zlo nelze přemoci bez Boha, jedině jeho láska nás vnitřně pozvedává, jedině jeho něha vlitá do srdce, nás činí svobodnými. Pokud si přejeme osvobození od zla, je nutné poskytnout prostor Pánu, který odpouští a uzdravuje. A činí tak především skrze svátost, kterou se chystáme slavit. Zpověď je přechodem od mizérie k milosrdenství, je Božím zápisem do našeho srdce. Pokaždé znovu tam čteme, že jsme v Božích očích vzácní, že On je Otec a miluje nás víc, než my milujeme sebe.

„Zůstaly jenom ty dvě: nešťastnice a milosrdenství.“ Jenom ony. Jak často se cítíme sami a ztrácíme nit života. Jak často už nevíme odkud začít, utiskuje nás nesnadnost sebepřijetí. Potřebujeme začít od začátku, ale nevíme odkud. Křesťan se rodí s odpuštěním, které dostává ve křtu. A obnovuje se vždy odtud, z překvapivého Božího odpuštění, z jeho milosrdenství, které nás znovu konstituuje. Jedině prožijeme-li odpuštění, můžeme opět vyjít s odvahou, neboť jsme prožili radost, že jsme Otce hluboce milováni. Jedině skrze Boží odpuštění se v nás dějí vskutku nové věci. Zaposlouchejme se do věty, kterou nám dnes Pán říká skrze proroka Izajáše: „Hle, činím věci nové“ (*Iz 43, 19*). Odpuštění nám dává nový začátek, činí nás novým stvořením, dovoluje nám dotknout se vlastní rukou nového života. Boží odpuštění není fotokopie, která se vždy stejně reprodukuje, pokaždé, když zajdeme do zpovědnice. Odpuštění hříchů, obdržené skrze kněze, je vždy novou zkušeností, která je originální a nenapodobitelná. Dovoluje nám přejít od osamocené bytí s našimi mizériemi a našimi žalobci, jako vidíme na ženě v evangeliu, k bytí pozvednutému a povzbuzenému Pánem, který nám dovoluje vyjít znovu.

„Zůstaly jenom ty dvě: nešťastnice a milosrdenství.“ Co máme dělat, abychom přilnuli k milosrdenství, abychom překonali obavy ze zpovědi? Poslechněme si opět Izajášovu pobídku: „Nepovšimli jste si toho?“ (*Iz 43,19*). Povšimnout si Božího odpuštění. To je důležité! Bylo by krásné setrvat po zpovědi jako ona žena, s pohledem upřeným na Ježíše, který nás právě osvobodil. Nehledět již na naše mizérie, ale na jeho milosrdenství. Hledět na Ukřižovaného a s úžasem vyslovit: „Pohleďme, kde skončily moje hříchy. Ty jsi je vzal na sebe. Neukázal jsi na mne prstem, rozevřel jsi náruč a znovu jsi mi odpustil.“ Je důležité připomínat si Boží odpuštění, pamatovat si jeho vlídnost, znovu vychutnat pokoj a svobodu, kterou jsme zakusili. V tom spočívá jádro zpovědi, nikoli v hříších, které říkáme, ale v Boží lásce, kterou dostáváme a kterou vždycky potřebujeme. Může nás přepadnout také pochybnost: „zpovídat se nemá cenu, stejně dělám stále stejné hříchy“. Pán nás však zná, ví, že vnitřní boj je tvrdý, že jsme slabí a náchylní k pádu a často se vracíme ke stejným zlým skutkům. A nabízí nám, abychom se začali vracet k dobru, v prosbě o milosrdenství. Bude to On, kdo nás pozvedne a učiní z nás nová stvoření. Začněme tedy znovu od zpovědi, vraťme této svátosti místo, které si zaslouží mít v životě a v pastoraci!

„Zůstaly jenom ty dvě: nešťastnice a milosrdenství.“ Kéž také my dnes prožijeme ve zpovědi toto setkání se spásou, my se svými mizériemi a svým hříchem, a Pán, který nás zná, miluje a osvobozuje od zlého. Vstupme do tohoto setkání, s prosbou o milost, abychom ho znovu objevili.